

DEVİRİMCİ İÇ SAVAŞ

Bilindiği gibi ilkel komünal toplum hariç bütün toplumların tarihi özünde sınıflar mücadelesi tarihidir. İç savaş ise, karşıt sınıflar arasındaki bu mücadelenin devamı olarak gündeme gelir. Uzlaşmaz karşıt sınıfların kendi aralarındaki iç kapışmanın giderek yoğunlaşması, yaygınlık kazanması ve sertleşmesi, bu kapışmanın iç savaş düzeyine çıktığını gösterir. Başka bir anlatımla, iç savaş, karşıt sınıflar arasındaki iç mücadelenin en otoriter araçlar yardımıyla sürdürülmesidir. Böylesi bir aşamaya girmiş olan sınıflar arasındaki eski ilişkiler ve konumlanışları ile toplum artık yeni bir gelişmeye gebe duruma gelir. Sınıflararası ilişkiler ve toplum büyük bir alt-üst oluşla yüz yüze gelir. Bu durumda, toplumsal süreci belirleyen şey, karşıt sınıfların, en otoriter araçların yardımıyla kendi iradesini, diğerlerine kabul ettirmesi olacaktır. Bu durum, aynı zamanda, toplumda iki kutuplu bir saflaşma; iki karşıt saf arasında kıyasıya süren bir varolma, yok olma savaşı anlamına gelir. Toplumu oluşturan toplumsal sınıfların bu ölüm kalım savaşı, bir sınıfın, kendi iradesini diğerine kabul ettirmesi ya da saf dışı etmesi, etkisiz hale getirmesi ile sona erer. Sınıflar mücadelesi yeni koşullarda, yeni ilişkiler içinde ve yen biçimlerle devam eder.

Sınıflar mücadelesinin en otoriter araçlar yardımıyla devamı olan iç savaş yalnızca bir taktik sorun olarak görenlerin aldandıkları kesindir. İç savaş bir taktik aşama değil, sınıflar savaşımının kaçınılmaz

devamıdır. O halde, uluslararası proletarya devrimci programını iç savaş anlayışına dayandırmak durumundadır. Sınıf işbirliği değil, sınıflar mücadelesini esas alan devrimci proletarya, sınıf mücadelesinin devamı olarak ortaya çıkan iç savaş gerçeğini de esas almak durumundadır. Yalnızca sınıf uzlaşmacı politik hareketler, iç savaş gerçeğini gözardı ederek, üstünden atlamaya kalkarlar. Sınıflar mücadelesinde, proletaryayı egemen sınıf durumuna getirmeyi hedefleyen komünist hareket, hedefine yalnızca iç savaş ve devrim yoluyla ulaşacağını bilir. Bir politik hareketin uzlaşmacı mı, yoksa komünist ve devrimci olduğunu anlamak için, iç savaş anlayışını kabul edip etmediğine, programını bu anlayışa dayandırıp, dayandırmadığına bakmak yeterli olacaktır. Sınıflar mücadelesi, iç savaş ve zora dayalı devrim üzerine marksist-leninist teori, sınıflar mücadelesinin kapitalizm altındaki tarihi tarafından defalarca kanıtlanmıştır. Kapitalizm altındaki sınıflar mücadelesi tarihi iç savaşlar ve toplumsal devrimler tarihidir. Çok zengin olan komünist ve devrimci edebiyat bu yoğun devrimci, bir o kadar sert ve tarihin dolaysız motoru olan iç savaşların ve toplumsal devrimleri anlatır. Sınıflar mücadelesi, iç savaşlar ve proletaryanın toplumsal devrimleri yüzyılımızın devindirici gücü olmuştur. Sınıflar savaşımının canlı yaşamında yer alan, kaçınılmaz olan iç savaş olgusu, uluslararası devrimci proletaryanın programında mutlaka yer almalıdır.

Komünist ve devrimci hareket içindeki kimi insanlar tarafından sık sık karşımıza getirilen sorun iç

savaşın kapsamı, süresi ve yaygınlığı ile ilgilidir. Bu konudaki görüşler ya da sorunlama düzeyindeki değerlendirmeler, bu güne kadar yazılı olarak bize ulaşmadı; konu üzerindeki görüşler esas olarak sözlü tartışmalarda dile getiriliyor. Bunun için konu üzerinde yapılan farklı değerlendirmeleri bir alıntı ile göstermek mümkün değil. Tartışmalarda ortaya getirilen konu başlıklarını üç noktada toplayabiliriz:

1- İç savaş, toplumun birbiriyle kapıştığı bir savaştır;

2- Bundan dolayı bütün ülkede görülmesi gerekiyor;

3- Çok uzun sürmemesi gerekiyor.

Sorunlar ayrı ayrı gibi görünse de, konu bütün olduğundan, ele alınış da bütünlüklü olacaktır. En başta belirtelim, toplumun ya da karşıt sınıfların ayrı saflar biçiminde ve topyekün olarak birbirine girdiği, herkesin kapıştığı bir durum hiç olmamıştır ve hiç olmayacaktır. Yabancı kuvvetler tarafından işgale uğrayan ve yok edilmeye yüz yüze gelen ülkelerde ve halklarda bile tüm yok edilmek istenen insanlar, kendisini yok edenlere karşı böylesine topyekün olarak savaşa girdikleri bir durum olmamıştır. Bu durumlarda bile baskıyla olsun, satın alma yoluyla olsun mutlaka “Yerli” güçlerden bir kısmı düşman safında savaşıyor. Toplumsal olguları, tarihi gelişimi sınıflar mücadelesini bu kadar basite alan, bu kadar karikatürize eden, bu kadar bayağı ele alan bir anlayış sahipleri, bu söylenenler hakkında besbelli ki hiçbir fikre sahip değiller. Zengin, çok yönlü, çok süreçli tarihi ve toplumsal olgulara bu kadar yüzeysel yaklaşan

bir toplumda, bu durum “düşün adamı”nın neden fazla gelişmediğini de açıklar. Böylesine yüzeysel, böylesine bayağı ve böylesine dar kafalı insanlar eğer komünist ve devrimci saflarda yer alıyorsa, öncelikle bu durumda onların, konuları ele alınmalıdır. Komünistler marksist-leninistler, her toplumsal olguyu tarihi olayları ciddi inceleme ve araştırmaya tabi tutarlar ve senteze bu ciddi incelemelerle ulaşırlar. Marksist leninistler ancak ciddi inceleme sonucu olan ve derin bir düşünce süzgecinden geçen olaylar hakkında kesin konuşurlar: Sağlam ciddi marksist-leninistleri, bilimsellik yerine yüzeyselliği koyan; inceleme araştırmacılık yerine basitliği koyan anlayışlarla ciddi olarak hesaplaşması zorunlu olmuştur.

İç savaşta, değil toplumun iki kesiminin toplu olarak birbirine girmesi; iki ordunun savaşı durumunda bile, bütün kuvvetler aynı anda toplu olarak savaşa sokulmaz. Yedekte bekletilenler vardır. Lojistik hizmete tutulanlar vardır, savaş stratejisi ve taktiğine bağlı olarak harekete geçmeyi bekleyen kuvvetler vardır. Kaldı ki ülkedeki bütün sınıfların ve toplumun ayrı saflarda birbiriyle kapışması bilinçlenme, örgütlenme harekete geçme düzeyindeki eşitsizlikten dolayı olanaklı değildir. Belli alanlarda ve sınıfların örgütlü güçleri arasında başlayan kapışma giderek toplumun her alanını etkilemeye ve her geçen süre içinde yeni yeni insanların iç savaşta yerini almasını getirir. Ne iç savaşta yer alan kuvvetler ne de bölgeler iç savaşta aynı düzeyde etkilenirler. Örneğin geçen yüzyılın Fransa'sında sınıflar savaşı esas olarak bir kentte iç savaşa yol açmakla

birlikte (Paris) bir kentteki iç savaş bütün Fransa'yı hatta bütün Avrupa'yı etkilemiştir. Marks, Paris Komünü'nü ele aldığı esere (Fransa'da İç Savaş) adını bu nedenle vermiştir. Demek ki bazı tarihi koşullarda bir kentteki iç savaş bile kendi başına bütün ülkede iç savaş anlamına gelir. Başka tarihi koşullarda ise bir kentte başlayan iç savaş giderek tüm ülkeye doğru gelişim gösterir. Bu durumda bile karşıt saflarda yer alan bütün bireyler topyekün olarak birbirine girmezler. Bunun yanında şu da var. Toplum yalnızca iki sınıfa ve onlar arasındaki saflar biçimindeki mücadeleye sahne olmaz. Toplumun iki temel (Ana) sınıfı dışında küçük mülk sahibi sınıf da var. Küçük mülk sahipleri öyle hemen iki ana sınıfın birisinin yanında savaşa tutuşmalıdır. Uzun süre konumlarını korumak için ana sınıfların savaşımına karşı çıkarlar, direnirler, uzlaşma çağruları yaparlar. Bu gelişme bile kendi başına ele alındığında, toplumun bütün olarak ayrı saflarda yer alıp birbiriyle ölüm kalım savaşına girmeyeceğini gösteriyor. Savaşa tutuşan karşıt ana sınıflar, henüz hangi tarafta savaşa gireceğine karar veremeyen kararsız, sallantılı; savaşan güçler arasında gidip gelen orta sınıfı kendi safında toplamak için çetin bir mücadele verirler. Bu örnekte görüldüğü gibi sınıflar mücadelesi ve iç savaş basit bir biçimde yüzeysel olarak hiç bir biçimde açıklanamaz.

Sınıflar mücadelesinin süresi bilinmeyeceği gibi iç savaşın süresi de önceden hesaplanamaz. Ama bu konuda yaşanmış iç savaş örnekleri üzerinde durabiliriz. Sonra da Türkiye ve Kürdistan (Kuzey)'da iç savaşın

gelişimini ele alabiliriz. İç savaşların süresini gündeme getirenlerin kafasında olan şey aslında bu savaşın kısa süreli olduğuna dairdir. İç savaşların bütün toplumun karşı saflarda toplanıp birbiriyle topyekün olarak kapışması olarak anlama anlayışındaki basitlik burada kendini gösteriyor. İç savaşın süresi bu savaşı sürdüren güçlere ve içinde bulunan tarihi koşullara bağlıdır. Yani her iç savaş örneği kendi somutunda ele alınmalıdır, ancak bu biçimde ele alınabilir. Örnekleyelim: El Salvador'da 1980'de başlayan ve savaşı güçlerin savaşa son vermeye karar verdikleri 1990 yılının başlarına kadar 10 yıldan fazla sürdü. El Salvador iç savaşı bir **uzun savaş** biçiminde gelişmiştir. Çin devrimi de yıllarca süren iç savaş ve direnme savaşı sonucu gelişti. İç savaş çok kısa süreli savaşlar olarak görenlere en iyi yanıtlardan biri büyük Çin devrimidir. Çin'deki halk devrimi daha sonra ele alınırken şu aşamalardan geçtiği belirtilmiştir. 1924-1927 Tarımsal Devrim ya da 1.Devrimci İç Savaş; 1927-1937 2.Devrimci iç Savaş; 1937-1945 Direnme Savaşı; ve 1945-1949 3. Devrimci İç Savaş. Çin'deki halk devrimi 1937-1945 döneminde emperyalist işgal koşullarında bir Direnme Savaşı biçiminde geçmekle birlikte devrimin bunun dışındaki bütün süreci Devrimci İç Savaş biçiminde gelişmiştir. Kaldı ki, Direnme Savaşı döneminde bile iç savaş anti-emperyalist savaşın içinde gelişimine devam etmiştir. Aynı durum Uzun Direnme Savaşı biçiminde on yıllarca süren Vietnam devriminde de gözlemlenebilir. Vietnam

halkı önce Fransız sonra da ABD emperyalizmine karşı direnme savaşına girişmekle ve savaşın anti-emperyalist yönü ağır basmakla birlikte, yine de devrim içindeki güçlere karşı yönelmiştir. İşbirlikçi burjuvalara ve toprak sahiplerine karşı verilen mücadele devrim mücadelesinin iç hedefini oluşturmuştur. Buradaki devrimler yalnızca anti-emperyalist devrimler değildir; Vietnam devrimi ve Çin devrimi direnme savaşı altında bile iç gerici güçlere karşı bir iç savaş biçiminde gelişmiştir. Emperyalizmin işgal dönemi, iç mücadelenin yönünü değiştirmiş ancak ortadan kaldıramamıştır. Her ülkedeki devrim esas olarak ve özünde iç egemen güçlerin egemenliğine son verir. Bu ise Çin devriminde görüldüğü gibi devrim mücadelesinin esasını oluşturuyor. Her ülkedeki ve her dönemdeki iç savaşlar ancak kendi somut toplumsal ve tarihi koşullarında ele alınabilir.

BURJUVA İÇ SAVAŞ PROLETER İÇ SAVAŞ

İç savaş, ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen karşıt sınıflar arasındaki sınıf mücadelesinin başka araçlarla devamıdır. Toplumsal kriz ve politik kriz ortamında kaçınılmaz biçimde iç savaş biçimini alan sınıflar mücadelesinde, burjuvazinin emekçi sınıflara karşı başlattığı burjuva iç savaşın yanında işçi sınıfı, burjuva sınıfa karşı başlattığı proleter iç savaş da gündeme gelebilir. Burjuva iç savaşın amacı proletarya ve emekçi sınıfların örgütlülüğünü dağıtmak, silahlarına el koymak (emekçi sınıfın silahsızlandırılması) savaşın gücünü yok etmek ve sonuç olarak etkisiz hale

getirmektir. Bazı durumlarda burjuvazi emekçi sınıfı devrim yürüyüşünden vazgeçirmek için iç savaş tehdidinde bulunur. Buna örnek 1917 Temmuz Rusya'daki karşı devrimci ayaklanmadır. Kitleleri bir iç savaşla tehdit eden burjuvazi bunun sonucunda bir askeri diktatörlük kurmayı hedefliyordu. Ama İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri burjuvazinin iç savaş tehdidini boşa çıkardılar. Burjuva iç savaş kitlelerde hiç bir bilinç yaratmamıştır. Başka bir yerde de burjuvazi emekçi kitlelere karşı burjuva iç savaşa başvurursa yine aynı biçimde kitlelerde hiçbir zaman herhangi bir bilinç yaratamaz. Buna karşın proleter iç savaş kitlelerde kesin olarak devrim bilinci iktidar bilinci uyandırır. Sovyetler Birliği'nde Ekim 1917'den sonra burjuva güçlerin başlattığı karşı devrimci iç savaş yıllarında emperyalist güçlerin desteğindeki gerici burjuva güçlerin karşı devrimci iç savaşı kitlelerde hiç bir bilinç yaratmadı. Kitleler durumdan etkilenip, saf değiştirmediler. Buna karşılık, gerici karşı devrimci güçlere karşı Sovyetlerin başlattığı, Kızıl Ordu ve proletarya tarafından yürütülen proleter iç savaş yöntemi sonucu çok daha geniş kitleler bölük bölük sosyalizme yöneldiği gibi iç savaş yıllarında kendi sömürücülerini yenmek için harekete geçti. İç savaş yıllarında sosyalizm Sovyetler Birliğinde daha da pekişti, milyonlarca işçi köylü sosyalizmi yaşatmak için seferber oldu; böylece proletarya iktidarının yönettiği iç savaş da kitlelerde müthiş bir sosyalizm düşüncesinin doğmasına ve pekişmesine yol açtı. Aynı biçimde 1871 Paris Komünü öncesi proletaryaya karşı burjuva iç

savaşını başlatan Fransız burjuvazisi kitlelerde hiç bir bilinç yaratmamıştır. Buna karşılık proletarya komün ile büyük bir emekçi kitleyi ayağa kaldırdı ve dünyanın ilk devlet olmaktan çıkan devletini kurdu. Komün aynı zamanda ilan edilen burjuva iç savaşa karşı, proletaryanın devrimci iç savaşıdır. Proletaryanın devrim çağrısıdır. Çin devriminde proletaryanın önderliğinde komünist partisinin yönetiminde sürdürülen devrimci iç savaş sonucu, kitleler dünyanın en büyük nüfuslu devrimini gerçekleştirmişlerdir. Proleter iç savaş ya da devrimci iç savaş, kitlelerde devrim bilinci, iktidar bilinci, sosyalizm bilinci yaratır.

Emperyalizmin güçlü desteğine sahip olan işbirlikçi tekeli sermaye Kürdistan ve Türkiye'de burjuva karşı devrimci iç savaşı başlattı. Leninist yayınlarda iç savaşın hangi gelişmenin sonucu olarak ve hangi olaylarla başladığını daha önce pek çok kez ortaya kondu. Türkiye ve Kürdistan son 30 yıldır iç savaşa çok yakın bir çizgide olaylara ve gelişmelere sahne oldu. Bu dönem sınıflar mücadelesinin en yoğun dönemidir. İç savaşın ortaya çıkmasıyla birlikte iç kavgıya çok daha sert karakter kazandı. Ne de olsa savaş politikanın başka araçlarla devamıdır. Bu araçlar en otoriter araçlardır. Tekeli sermaye ve faşist devlet elindeki büyük ordu ve polis gücünü Kürt Halkına ve Türkiye Halklarına karşı ilan ettiği iç savaşı kazanmak için harekete geçirdi. Devlet elindeki ordu ve polis gücünün yarısını Kürdistan'a yığdı. Türkiye'deki gelişen devrimi ezmek için de kalan güçlerini hareket halinde tuttu. Devletin

militarist gücü, yeni katılımlarla güçlendirildi. Faşist paramiliter güçlerle takviye edilen faşist devlet ulusal gelirinin büyük bir bölümünü de birleşik devrim hareketini ezmek için kullandı. Ekonominin militarizmin emrine verilmesinin yanında politik sistem bütün ideolojik, politik, kültürel vb. kurumlarıyla burjuva iç savaşın kazanılması için harekete geçirildi. Devletin bütün askeri güçleri, yargı organları, yasama organı, burjuva partileri, üniversite yönetimleri, burjuva sendika yönetimleri iç savaş düzenine uygun tarzda yeniden konumlandırıldı. Bütün burjuva partileri, faşist ideoloji ile donatıldı. Hazırlıklarını uzun süredir yapan karşı devrim güçleri ideolojik olarak, politik aygıtlarıyla, militarist aygıtlarıyla, sivil kitle gücüyle ve tekelci kapitalist sistemde çıkarı olan kim varsa tümünü tam bir hedef birliği içinde “topyekün” saldırıya geçirdi.

Burjuva iç savaş hedefine ulaşabildi mi? Hemen söyleyelim burjuvazi hedefine ulaşamadı. Bir kere Kürdistan'da olsun Türkiye'de olsun faşizm büyük militarist güçlerle, yoğun ideolojik saldırılarla, birleşik devrimci hareketi karalama kampanyalarıyla çok kısa sürede sonuç almayı hedefledi. Oysa ki yıllardır onca şiddete ve yalana rağmen henüz sonuç alamamıştır. Çok kısa süre için planlanan “düşük yoğunluklu savaş” ya da “topyekün saldırı” halkların ve devrimci güçlerin direngen mücadelesi sonucu rayından çıkmıştır. Karşı devrimci yok etme ezme planları hedeflenenenden sapma gösterdi. Çok kısa sürede hedefine ulaşamayan tekelci burjuva güçler, daha saldırgan bir politika izlediler.

Kürdistan'daki devrimci güçlere yönelik olsun Türkiye'deki devrimci güçlere yönelik olsun yeni saldırgan politika devreye sokuldu. Gözaltında kaybetme, açık infaz, toplu katliam ardı arkası gelmeyen operasyonlar, yoğun işkence, insanları buldukları alandan göçe zorlama, savaşçıların aile ve yakınlarını baskı altına alma ve tecrit ederek, teslimiyete zorlama, faşizm tarafından geliştirilen saldırı ve şiddetin ulaştığı boyutları gösteriyor. İktidarını baskıyla ve daha çok baskıyla koruyabileceğini bilen sermaye güçleri kitlelere yönelik faşist vahşetlerini daha üst boyutlara tırmandıracağından hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Tekelci güçler ve faşist devlet güçleri, ABD emperyalizminin Güney Vietnam'da uzun yıllar boyunca geliştirdiği ve uyguladığı “yok etme” politikasını açık olarak devreye soktular. Faşist devlet güçleri yakaladığı bulduğu devrimci, komünist güçleri, militanları bulduğu yerde işkenceye alıyor ya da bilinen yöntemlerle yok ediyor. Tekelci sermayenin ve faşist devlet güçlerinin şiddetini ve saldırılarını artırması, karşı devrimci güçlerin hedeflerine ulaşamadıklarını ve kısa süre içinde ulaşamayacaklarını gösteriyor. İç savaş uzadığı taktirde, bu savaşı kaybedecekleri kesindir. Türkiye ve Kürdistan'daki savaş bir **uzun iç savaş** olacaktır.

Proleter iç savaşın amacı iktidar sorununu çözmektir. Komünist partisi iktidar hedefini ortaya koymadan nasıl bir iktidar hedeflediğini belirtmeden milyonları iç savaşa çekemez. Başka bir anlatımla söylersek eğer milyonlarca emekçi politik olarak

harekete geçmiş ve sayısız eylemlere kalkışıyorsa, eyleminde daha fazla silaha başvuruyorsa bu demektir ki kitleler iktidarı ele geçirme amacını benimsemiş durumdadır. Proleter iç savaş, yalnızca bir karşı koyuş, bir “püskürtme” hareketi değildir. Devrimci iç savaş milyonlarca emekçinin geleceği ortak olarak kurma hareketidir. Bu amaçla devrimci zor yoluyla bütün iktidarı ele geçirme hareketidir. Proleter iç savaşın önder ve yönetici sınıfı olan proletarya, bu savaşta bütün ezilenlerin istemlerini savunur. Böylece çok daha geniş bir kitleyi savaşa çekmiş olur. İç savaş bilinen en sert savaştır. Burjuva egemenliğine son vermeyi, bütün ezilenleri kurtarmayı hedefleyen proleter iç savaş ise çok daha sert ve şiddetli geçen bir süreçtir. Çünkü iktidarı hedefliyor. İktidar mücadelesi bilindiği gibi sert ve şiddetli bir süreçtir.

Karşıt sınıfların arasındaki sınıf mücadelesinin devamı olarak gündeme gelen iç savaş iktidar sorunu etrafında sürüp gider. İki iç savaş örneği bunun böyle olduğunun açık kanıtıdır. Bunlardan İspanya iç savaşı (1936-1939) esasında daha uzun sürmüştür. Çok net biçimde iktidar sorunu etrafında meydana gelmiştir. Hiç şüphesiz iktidar burada araçtır. Bu savaşta proletarya ve bütün halk cephesi güçlerinin hedefi doğmuş olan demokratik cumhuriyeti korumak, kitlelerin demokratik hedeflerini yaşama geçirmek biçiminde ortak bir hedefte toplanmıştır. Proletarya ise sosyalizme bu özgür ortamdan yararlanarak ulaşmayı hedefliyordu. İspanya burjuvazisinin hedefi ise işçi sınıfını ve bütün halk

cephesi güçlerini ezmek, faşist devlet yapılanmasına gitmek, sömürü ve baskı düzenini kurmaktı. İç savaş bu karşıt sınıflar arasında gerçekleşti. Bilindiği gibi, iç savaşta devrimci ve demokratik güçleri yenen faşist güçler, sonra on yıllar süren bir faşist devlet iktidarını yerleştirdiler. Uzun bir dönem süren Yunan iç savaşı (1944-1949) esasında daha önceden başlayan iktidarın ele geçirilmesi mücadelesinde çok sert ve şiddetli bir süreçtir. İç savaşın önder sınıfı halk demokrasisi ve sosyalizm hedefi için silaha sarıldı, yıllarca savaştı. Yunan burjuvazisi ise İngiliz ve ABD emperyalizminin desteği ve savaşa katılmasıyla kendi egemenliğini güçlendirmesi için savaştı. İç savaş burada iktidarı ele geçirmenin ve hedeflere varmanın aracıdır. Proletaryanın hedefi sosyalizm, burjuvazinin hedefi kapitalizmin ve burjuva iktidarının pekiştirilmesi. Her iki iç savaş örneği proletarya ve halk güçlerinin yenilgisi ile sonuçlanmış örneklerdir. Ama yüzyılımızdaki iç savaşların tümü emekçi sınıfların yenilgisiyle sonuçlanmadı. Sovyetler'deki iç savaş, Çin' deki devrimci iç savaşta ise proletarya güçleri ve halk kitlelerinin iktidarı ile sonuçlanmıştır. İktidarı ele geçiren proletarya buradan sosyalizm hedefini gerçekleştirmiştir.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası Türk, Kürt ve bütün halklardan emekçiler, tekelci sermayenin karşı devrimci iç savaşına devrimci iç savaşla yanıt veriyor. Devrimci iç savaş proletaryanın önderliğindeki emekçi halkların savaşıdır. TC ordusunun eski genel kurmay başkanının “düşük yoğunluklu savaş” adını verdiği

saldırğan savaş stratejisi. ABD emperyalizmine bağlı olan pek çok ülkede devrimci halk glerine karşı gündeme sokulan bir stratejidir. Savaş yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmadı giderek tüm Türkiye'ye yayıldı. Kürt halk hareketinin yöneticilerinden H. Dicle'nin söylediği gibi “Savaş her yerde”. Evet emekçi kitleler ve birleşik devrimci hareket karşı devrimci iç savaşa, her yerde devrimci iç savaşla yanıt veriyor. Devrimci güçlerin ve halkların devrimci iç savaşı geliştirmesi yok ediliş sürecini bir yerde durdurma ve karşı saldırıya geçmeyi getirdi. Devrimci iç savaşa başvuran halklar, tekelci güçlerin ve faşist devlet güçlerinin giriştikleri katliamların ve şiddetin yanıtız kalmayacağı gösterdiler.

Faşist saldırıları ve şiddeti ortadan kaldırmannın en etkili ve köklü yolu faşist devleti yıkmayı, tekelci egemenliğe son vermeyi hedefleyen devrimci iç savaşı zafere taşımadır. Proletaryanın ve halkların kurtuluşu devrimci iç savaşa katılmaktan geçmektedir. Devrimci iç savaş sürekli olarak geliştirilmeli ve çağrılarla kitleler savaşa çekilmelidir. Ancak bu konuda önemli sorunlar karşımıza çıkıyor. Devrimci iç savaşa öncülük etme durumunda olan proletarya, yönetimlere egemen olan burjuva sendikacıları tarafından zincire vurulmuştur. Burjuva sendikacılar karşı devrimci iç savaş saflarında yer alıyorlar. Görevleri, işçi sınıfını devrimci saflardan uzak tutmak, elini kolunu bağlamak ve etkisiz hale getirmektir. Komünist ve devrimci güçler işçileri saflarında toplamak için bütün olanaklarını kullanıyorlar.

İşçilerin en geniş biçimde devrimci iç savaş saflarında toparlanmak için bütün ikna yeteneğimizi ve eylem kapasitemizi kullanmak zorundayız. Çünkü iç savaşın kazanılması bu savaşın devrimci saflarda en geniş işçi kitlesinin katılmasına bağlıdır. Burjuva sendikaların ve onların sermaye kölesi olan yöneticilerinin teşhir edilmesi, üzerlerinde proletaryanın devrimci şiddeti uygulanması iç savaşın kazanma mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

İç savaşın proletarya ve devrimci güçler tarafından kazanılmasının önündeki engellerden biri de küçük mülk sahiplerinin ve bunların politik temsilcisi durumundaki reformist hareketlerin uzlaşmacı ve “Toplumsal Barış” aldatmacasına sürekli başvurusudur. Özellikle kendilerini demokrat, ilerici olarak gören gruplar “Her türlü şiddete karşı olma” adı altında halklara karşı uygulanan faşist şiddete göz yumuyorlar, boyun eğiyorlar. Özünde ise proletarya ve halk kitlelerinin burjuva iktidarına ve faşist güçlere karşı yönelttiği devrimci şiddete karşı tavır alıyorlar. Demokrat küçük burjuvalar tarafından dile getirilen “her tür şiddete” karşı olma anlayışı, tekelci güçlerin toplumu aldatmak için ortaya koyduğu görüşleri küçük burjuva demokratik hareket tarafından söylenmesinden başka birşey değildir. Yapılan şey geniş i kitlelerin devrimci saflarda yer almasının engellenmesidir. Devrimci güçlerle, karşı devrimciler arasındaki mücadele sertleştikçe, savaş gün be gün yeni boyutlar kazandıkça küçük burjuva

demokratik hareketi de konumunu korumaktan artık zorlanıyor. Bunun için son bir yalanla kendisinin “her tür şiddete” karşı olduğunu toplumun da şiddetten uzak kalmasını öğütüyor. Halbuki küçük mülk sahiplerinin önemli bir bölümü karşı devrimci saflarda yerini çoktan almış bulunuyor. Faşist ideoloji küçük burjuvalar arasında belli ölçüde etki yapmıştır. Faşist ideolojinin etkisinde kalan küçük mülk sahipleri devrimci güçlere karşı proletaryaya karşı ve Kürt halkına karşı zaman zaman şiddet uyguluyorlar. Burada demokratik güçlerin devrimci güçlerin yanında yer almasını engellemeye kalkışan burjuva uşağı rolünü oynayan “ilerici” küçük burjuvalardır. Onlar, kitleleri yalanlarla, susarak oyalamaya kalktıkça faşizme yardım etmiş oluyorlar. Mücadele öylesine sert ve şiddetli ki bu durumda “Her tür şiddete” karşı olduğunu söyleyen kesinlikle karşı-devrimci güçlere yardım etmiş sayılıyor. Susan, susarak yapılanları onaylayan; yalanla kitleleri aldatan küçük burjuva hareketler ve uzlaşmacı sosyal reformist çizgideki sol hareketler kesin olarak teşhir edilmelidir. Karşıt sınıfların savaşa tutuştuğu savaş alanında küçük burjuvaların “barış” içinde yaşayacakları hiçbir boşluk kalmamıştır. Alanın her tarafı savaş alanı durumundadır. İç savaş toplumu oluşturan sınıfları artık daha derinden etkiliyor ve sarsıyor. Bu durumda bütün emekçi kitlelerin biran önce devrimci saflarda toplanmaları gerekmektedir.

Şiddetlenen iç savaşta proletarya ve halkın öncülüğünü devrimci güçler çekiyor. Devrimci güçlerin

giriştikleri her eylem, örgütledikleri her kitle gösterisi, faşizme ve sermayeye indirilmiş en etkin bir darbedir.

Emekçi kitleler yaşadıklarının ve koşulların da etkisiyle daha fazla devrimci güçlere doğru yaklaşırken, buna karşı devrimci güçler de emekçi kitlelerin eylemini bilinçli bir iktidar mücadelesine dönüştürmek için bir kavga veriyorlar. Devrimci iç savaşın her tarafta yaygınlaşması ve yükselmesi için emekçiler ve toplumsal koşullar her zamankinden daha uygundur. İşçi ve emekçi kitleler hiç bu kadar köklü bir değişiklik istemi duymamışlardı, hiç bu kadar devrimci öncünün zorunluluğunu duymamışlardı. Bu durumda her Şey devrimci öncünün kitlelere verdiği bu desteği, sempatiyi, coşkuyu doğru biçimde algılamasına ve gündemde olanın devrim yoluyla iktidarı ele geçirme mücadelesi olduğunu anlamasına bu yönde harekete geçmesine bağlıdır. Emekçi halk kitlelerinin harekete geçirilmesi ve devrimci iç savaşın zafere götürülmesi için leninist öncünün ölümüne savaş anlayışıyla hareket etmesi gerekmektedir. Çetin, kıyasıya ve ölümüne bir savaş verilmeden iç savaş kazanılamaz. Ama ölümüne savaş devrimci öncünün davranış biçimi oldu. 69 gün süren Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları öncü devrimci güçler için ölümüne savaşın artık. bir davranış biçimi olduğunun en açık kanıtıdır.

Devrimci tutsakların ortak olarak başlattıkları ve birlikte zafere taşıdıkları Süresiz Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları sürecini doğru biçimde anlamak gerekiyor. Faşist devlet güçlerinin halkları teslim almak için

giriştikleri yok etme hareketine cezaevlerinden başladılar. Buna ilk yanıtı yine devrimci tutsaklar verdi. Devrimci tutsakların eylemleri devrimci güçlerin bulunduğu her cezaevinde sürdü. Bilinçler ve bedenler birer silaha dönüştü. Hiç bir ateşli silah devrim tutsaklarının Ölüm Orucu silahı kadar etkili olamazdı. İlk silah cezaevlerinde patladı. Sonra tutsak aileleri ve emekçi halk ikinci, üçüncü silahı patlattı, kitleler sokaklara indiler, sokaklar devrimci savaş ıgıllıklarıyla çınladı. Ve en sonunda kitleler bir sel gibi kapmaya başladı. Tam da bu noktada sermaye ve faşist devlet diz çöktü, yenilgi aldı. Devrimci örgütlerin birlikte başlattıkları yiğit ve kahramanca mücadeleyi, devrimci savaşçılar ölümüne savaşla taçlandırıldılar. İllegal komünist ve devrimci örgütlerin yiğitçe ve kahramanca eylemi geniş bir kitleyi etkiledi. Devrimci mücadelenin etkisinde kalan kitleler daha fazla şiddetli çatışmalara yöneldiler. İllegal komünist ve devrimci örgütlerin, devrimci tutsakların, tutsak ailelerinin, halk kitlelerinin verdiği kavga devrimci iç savaştır. Sorun bu biçimde ele alınırsa haftalarca süren eylemler anlaşılabilir.

Faşist devlet güçleri ilan ettikleri gibi cezaevlerine karşı silahlı saldırıda bulunsalardı, bu her cezaevinde bir **cezaevi savaşlarına** dönüşürdü. Devrimci tutsaklar bu savaş için kararlı ve hazırđılar. Ama savaş burada kalmazdı. Ardından zaten başlamış olan sokak savaşları, gerilla saldırıları, barikat savaşları vb. biçiminde her alanda sert ve şiddetli çarpışmalar olarak devam ederdi. Gidişin bu yönde olduğu da görülmelidir. Devlet aldığı

bu yenilgiyi gidermek ve saldırılarını sürdürmek için yeni planlar peşindedir. Bunu anlamak için “büyük bilge” olmaya gerek yoktur. MGK, TBMM, sermaye partileri ve faşizmin bütün örgütlü güçleri daha geniş ve örgütlü saldırı planlarını devreye sokacaklarını herkes bilmelidir. Yine herkes çok iyi bir şekilde bilmelidir ki; faşizmin şiddetine ve saldırılarına en iyi yanıt devrimci iç savaş yükseltmektir. Yalnızca devrimci iç savaşın zaferi, faşizmin şiddetine ve saldırılarına bir daha görülmek üzere son verebilir. Devrimci iç savaş, faşist devlet makinesini ve bütün militarist bürokratik kurumlarını parçalamadan, yıkmadan zafere ulaşamaz. Devrimci savaşın zaferi için daha büyük politik seferberlik gereklidir.

Emekçi sınıfların sayısız eylemini kapsayan ve devrimci eylemlerin en üst düzeye çıkması olan silahlı halk ayaklanması devrimci iç savaş temeline dayandırılmalı. Devrimci iç savaşa dayanmayan bir halk ayaklanması zafere ulaşamaz. Bu nedenle devrimci iç savaş ve yöntemleri silahlı halk ayaklanmasının devrimle sonuçlanması için devindirici bir güçtür. Devrimci iç savaş tekeli egemenliğe yönelmiş silahlı eleştiridir. Bütün devrim ve yıkım güçleri sermayenin ve faşizmin üstüne yöneltmektir. Ayaklanma sürecindeki Kürt halkını, Türk halkını ve bütün halkları silahlandırmaktır. Devrimci hareketi güç örgütü (askeri örgüt) örgütleyecek duruma getirmektir. Devrimci askeri güç olmak ve silahlanmak, silahların eleştirisini hedefine vardırarak için zorunludur.

Proletarya, şiddetli hale gelen iç savaşı kazanmak için leninist partinin öncülüğünü izlemelidir. Leninist parti, bilimsel, sağlam devrimci teorisi yine sağlam taktikleriyle emekçi halk kitlelerini hedefine götürme yeteneğine sahiptir. Leninistler, sonunda zaferin halkların olacağına güveniyorlar. Proletarya ve halklara güveniyorlar. Bu “kendi gücüne güven” anlayışıdır. Kendi gücüne güvenen leninist parti devrimci iç savaşı başarıya götürmek için bütün devrimci güçleri bütün devrimci politik ve gerilla güçlerini devrimci iç savaşa katılmaya çağırıyor. Zafer, devrimci iç savaşta yer alan devrimci güçlerin olacaktır.

Uğur GÜNDÜZ